

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Syntagmata Theologica Sive Principalis Theologiæ Tractatus

Lourenço, Agostinho

Leodii, 1694

Sectio VIII. De Effectibus Reprobationis, & quæ conditiones requirantur, ut
tales sint ?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80131](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80131)

106. Dico 4. Nullum peccatum, etiam actuale, quod non conjungitur cum morte hominis, est causa reprobationis positivæ illius. Ita Doctores citati, & infra citandi. Probatur primò, quia tunc censetur Deus habere voluntatem positivam reprobandi aliquem, quando cessat à voluntate illa generali salvandi illum; sed propter quodcumque peccatum prævisum ante mortem non cessat Deus ab illa voluntate; siquidem quandiu homo vivit semper ei dat auxilia sufficientia ad salutem; ergo non censetur habere voluntatem positivam reprobandi illum propter tale peccatum. Secundo, quia plures electi, quandiu vixerunt, plura commiserunt peccata non finalia; & tamen propter illa sic prævisa ante mortem non fuerunt positivè reprobat; alioqui non salvarentur, aut decretum Dei efficax frustraretur; ergo propter nullum peccatum prævisum ante mortem Deus positivè reprobatur.

107. Dico 5. Peccatum, sive peccata finalia in adultis sunt causa reprobationis positivæ. Ita communiter Doctores. P. Bellarm. lib. 2. de grat. & liber. arbit. cap. 16. & lib. 2. de amiss. grat. cap. 12. P. Soar. 1. p. lib. 5. de reprob. cap. 3. & 6. n. 8. P. Vasq. 1. p. d. 95. cap. 5. P. Molin. in Concord. a. 5. d. 3. P. Valent. de Reprob. punct. 3. P. Less. de Reprob. sect. 6. assert. 6. P. Arrub. d. 88. cap. 2. quos citat, & sequitur P. Herice tract. 3. d. 33. cap. 3. n. 16. ubi dicit hanc sententiam pro vitili defendere Scriptores nostros Societatis JESU; oppositamque dici à Catherin. lib. 2. de prædest. horribilem, & piorum aures verberare, ipsamque Augustinum eam detestari ut impiam; & Adversariorum sententiam aliquas conclusiones habere cum doctrina Calviniana communes, ut ibi ostendit ipse P. Herice loco citato. Videat ibi Lector, nos enim ab hujusmodi censuris abstinendum judicavimus, quamdiu videmus hanc sententiam tenere Doctores Catholicos, inter quos sunt Recentiores Thomistæ Bannez 1. p. q. 23. a. 3. Zumel. ibid. d. 4. Alvarez de Auxil. d. no. & alii apud illos, quatenus defendunt, Deum ante prævisionem ullius peccati, ex se voluntate sua antecedente decrevisse excludere reprobos à regno Cælorum ad offensionem suæ Justitiæ Divinæ, contra quos jam supra egimus à n. 51.

108. Probatur primò ex supra dictis à num. 51. cit. Secundo, quia illud est causa reprobationis, quod est causa damnationis; sed causa damnationis sunt tantum peccata, & sola finalia; sicut causa salutis sunt sola merita, & hæc finalia, ut constat ex Trid. apponente hanc conditionem ad salutem in effectu consequendam, nempe, si in gratia decesserit; ergo idem dicendum de demeritis, prout sunt causa reprobationis positivæ.

109. Dico 6. Peccatum originale in parvulis à Deo prævisum ut durans usque ad mortem fuit causa eorum reprobationis positivæ. Ita Doctores communiter. Probatur, quia eadem est causa reprobationis positivæ, atque damnationis æternæ; sed illud peccatum sic prævisum in parvulis est causa damnationis; ergo etiam reprobationis positivæ. Dixi sic prævisum, quia Deus non habuit voluntatem antecedentem damnandi ipsos parvulos, donec prævidit, quod per causas naturales eveniret, eos decessuros sine remedio, & in tali peccato.

SECTIO VIII.

De effectibus Reprobationis, & qua conditiones requirantur, ut tales sint?

DIFFICULTAS 1. Quales conditiones requirantur, ut aliquid sit effectus reprobationis? Quinque requiruntur conditiones, ut aliquid sit reprobationis effectus. Patet, quia, ut supra diximus, quinque requiruntur conditiones, ut aliquid sit prædestinationis effectus; ergo etiam quinque requiruntur, ut aliquid sit reprobationis effectus; oppositorum enim eadem est ratio: prædestinatio autem, & reprobatio opponuntur, prout supra diximus. Igitur:

Prima conditio est, ut sit effectus Dei. Probatur, quia reprobatio, prout supra diximus, est actus Dei internus, & immanens, sicque idem cum ipso Deo; ergo quidquid est effectus reprobationis, est etiam effectus ipsius Dei, id est Omnipotentia illius imperata per talem actum, sive applicata.

Secunda conditio est, ut actu conducat ad æternam damnationem, aut sit ipsa poena æterna. Probatur, quia effectus reprobationis debet esse proprius reprobi, & minime communis prædestinato; sed redditur proprius reprobi per id, quod aliquo modo conducat actu ad damnationem æternam; ergo &c.

Tertia conditio est, ut procedat ex speciali Voluntate Dei puniendi, & excludendi reprobum à gratiâ, & à gloriâ. Probatur, quia reprobatio, si sit negativa, (ut multi judicant) est exclusio reprobi à gratiâ; & si sit positiva, est exclusio à gloriâ, & destinatio ad damnationem; ergo ut aliquid sit effectus reprobationis, debet procedere à tali voluntate speciali puniendi.

Quarta conditio est, ut aliquo modo pertineat ad ordinem providentiæ supernaturalis. Probatur, quia similis conditio requiritur ad effectus prædestinationis, ut diximus; sed negatio, & forma negativa videntur pertinere ad eundem ordinem; ergo sicut effectus prædestinationis, ut talis sit, debet sumi in ordine ad finem supernaturalem; ita etiam effectus reprobationis, ut talis sit, debet sumi in ordine ad exclusionem à tali fine supernaturali.

Quinta conditio est, ut debeat respicere ipsum reprobum ut causam demeritoriam. Probatur, quia effectus prædestinationis, ut talis sit, respicit Christum Dominum, ut causam meritoriam; ergo similiter effectus reprobationis, ut talis sit, debet respicere aliquam causam demeritoriam; talis autem est ipse reprobos. Scio aliquos Doctores non omnes has conditiones admittere, sicut non omnes admittunt in effectibus prædestinationis, prout supra diximus; facile tamen omnes admitti possunt, quia utrobique eadem est difficultas, & ratio. Vide supra Disp.

Difficultas 2. Utrum peccatum absolute sit effectus reprobationis? Negative. Ita communis Theologorum sententia. P. Soar. P. Herice, P. Ruiz, & alii. Probatur, quia effectus reprobationis, ut talis sit, debet esse effectus Dei, prout diximus; sed peccatum non est, neque potest esse effectus Dei; alioqui posset Deus esse causa peccati.

peccati, quod est contra fidem; ergo peccatum non est effectus reprobationis.

117. **Oppones 1.** Meritum bonum est effectus prædestinationis; ergo etiam meritum malum, siue peccatum, erit effectus reprobationis; siquidem ita se habet meritum malum ad penam, atque bonum ad præmium, siue ad gloriam. Respondeo negando consequentiam; diversa ratio est, quia meritum bonum est effectus Dei, & habet omnes alias conditiones requisitas, ut sit effectus prædestinationis: at verò meritum malum, (etiam si habeat alias conditiones, de quibus hic non agimus) non est effectus Dei, ideoque non potest esse effectus reprobationis.

118. **Oppones 2.** Peccatum est medium actu conducent ad mortem æternam; sed quicquid ita conducit in reprobo, est effectus reprobationis; siquidem quicquid actu conducit ad vitam æternam in prædestinato, est effectus prædestinationis; contrariorum autem eadem est ratio; ergo &c. Respondeo distinguendo minorem; quicquid ita conducit in reprobo, est effectus reprobationis, si sit effectus Dei; concedo minorem: si talis non sit; nego minorem: cum autem peccatum, licet ita conducit actu ad mortem æternam, non sit effectus Dei, neque à Deo procedat speciali voluntate; maxime verò ita procedat, & sit effectus Dei, quicquid actu conducit ad vitam æternam in prædestinato, idè hoc est effectus prædestinationis, & non ita est effectus reprobationis peccatum.

119. **Oppones 3.** Deus, ut docet D. Aug. lib. de prædest. & liber. arbitr. cap. 2. aliquando flectit corda hominum ad malum; sed hoc facit ex intentione excludendi illos à regno; ergo malum, siue peccatum est effectus talis exclusionis, siue reprobationis. Respondeo D. Aug. solum velle, Deum flectere ad malum permissivè, & indirectè; non autem directè, & positivè, quod erat necessarium, ut malum, siue peccatum esset effectus reprobationis.

120. **Difficultas 3.** Utrum materialitas peccati sit effectus reprobationis? Advertes, materialitatem peccati, prout jam supra diximus, considerari posse; aut ut exit à peccatore; aut ut exit à Deo, idque aut de facto, aut saltem de possibili. Hoc posito.

121. **Dico 1.** Materialitas peccati considerata prout exit à peccatore, nec de facto, nec de possibili est effectus reprobationis. Ita communiter Doctores. Probatur ex supra dictis pro effectibus prædestinationis, nam materialitas peccati ut sic est infecta malitiâ formali; ergo neque est, neque potest esse effectus Dei, neque à Deo volita speciali affectu; sed hæc requiruntur, ut sit effectus reprobationis; ergo &c.

122. **Dico 2.** Materialitas peccati, etiam prout exit à Deo, neque de facto, neque de possibili est effectus reprobationis tam negativæ, quam positivæ. Ita communiter Doctores. Probatur prima pars, quia ad effectum reprobationis negativæ, aut positivæ de facto requiritur, quod procedat ex speciali, ac studiosâ Dei Voluntate; sed illa materialitas non sic procedit à Deo, imò potius ex voluntate permissivâ, & veluti coactâ; ergo &c.

123. Probatur secunda pars, quia materialitas peccati præter rationem assignatam, prout exit à Deo antecedit reprobationem positivam; ergo non potest esse illius effectus; alioqui effectus esset prior suâ causâ. Probatur antecedens, quia materialitas peccati, aut est simul cum ejus malitiâ formali, aut prior; siquidem cum hæc sit forma, debet sup-

ponere materialitatem ut subiectum; sed formalitas peccati, nempe malitiâ est prior reprobatione positivâ, ut sit illius causa, ut diximus; ergo etiam ipsa materialitas erit prior reprobatione positivâ; ergo non potest esse illius effectus; alioqui idem posset esse prius, & posterius in genere effectivo morali, quod implicat, sicut implicat esse prius, & posterius in genere effectivo physico.

124. **Difficultas 4.** Utrum formalis malitiâ peccati, saltem prout est pœna, sit effectus reprobationis? Advertes hic, præsentem difficultatem supponere cum aliquibus Theologis, peccatum habere posse rationem pœnæ, quando scilicet Deus in pœnam unius peccati ita deferit peccatorem, ut in aliud prolabatur. Imò nonnulli asserunt, peccati malitiâ adnexam esse rationem summæ pœnæ, quatenus privat amicitiam Dei, ejusque gratiâ: item quatenus reddit peccatorem exheredem Regni Cœlestis, mancipium diaboli, &c. Igitur hac facta suppositione.

125. **Conclusio sit:** Peccatum, neque ut est pœna, potest esse effectus reprobationis. Ita P. Soar. lib. 5. de prædest. cap. 7. num. 3. & alii. Probatur, quia dato quod peccatum habeat rationem pœnæ (idemque dicendum de peccati duratione) talis pœna in particulari sumpta includeret rationem culpæ intrinsicæ; sed hanc Deus nec velle, nec ordinare potest, ut sit; ergo admittâ tali ratione pœnæ in peccato, negandum est, Deum esse causam talis pœnæ; consequenterque talem pœnam esse effectum Dei; sed ut esset effectus reprobationis, debebat esse effectus Dei, ut diximus; ergo &c.

126. **Dixi, dato, quod habeat rationem pœnæ,** quia peccatum (idemque de illius duratione) re vera illam non habet respectu alterius peccati præcedentis, ut sentiunt alii cum P. Soar. cit. Patet, quia pœna in ratione pœnæ potest à Deo intendi, ut communiter dicitur, cum sit bona; sed peccatum in ratione pœnæ semper includit malitiâ, quam Deus nec velle, nec intendere potest; ergo non potest habere rationem pœnæ à Deo infligendâ in pœnam alterius peccati.

127. **Advertes tamen primò,** me non negare, permissionem peccati, & negationem auxilii efficacis posse habere rationem pœnæ, sed tantum id negare de ipso peccato ob assignatam rationem. Secundò etiam id non negare de permissione durationis peccati, neque de duratione auxilii congrui, quo peccator respiciat, has enim fatemur posse habere rationem pœnæ, quam tamen negamus habere ipsius peccati durationem; siquidem cum sit intrinsicè mala, seu infecta malitiâ intrinsicâ, non potest à Deo intendi ut pœna, cum tamen pœna, ut pœna bona sit.

128. **Dices:** Formalitas illa pœnæ est bona; siquidem bonum, imò optimum videtur esse, supposito quod sit malitiâ, quod ipsa sit vindicta, & ultix sui ipsius; ergo potest ut sic à Deo intendi, & amari; consequenterque esse effectum reprobationis. Resp. primò negando antecedens; jam enim supra diximus, peccatum non habere rationem pœnæ; licet id concedamus de ejus permissione. Respondeo secundò, dato antecedente, negando consequentiam; dato enim quod habeat talem rationem pœnæ, non poterit ut sic à Deo amari, neque intendi; siquidem talis pœna ut sic includit etiam rationem culpæ, quam Deus neque intendere, neque amare potest, quod erat necessarium, ut esset reprobationis effectus, ut diximus.

129. **Inhabis:** Permissio peccati ut sic potest habere rationem pœnæ; ergo etiam peccatum, ut sic talem

talem rationem habere poterit. Respondeo negando consequentiam; diversa ratio est, quia permissio peccati non includit intrinsicè malitiam culpæ, imò potius includit bonitatem intrinsicè, sive est bona secundum quod habet intrinsicè, ideoque potest à Deo amari efficaciter, non efficacie absolutà, sed conditionatà, sive ex suppositione, quod voluntas creata dissentiri velit auxilio sufficienti: at verò peccatum secundum formale, & intrinsicè, quod includit est malum, cum sit intrinsicè conjunctum cum malitia formali, à quâ non potest præscindere in ratione peccati; & in ratione talis pœnæ, sicque non potest amari à Deo, neque esse ejus effectus; consequenterque neque effectus reprobationis, ut diximus.

130. Difficultas 5. Utrum permissio peccati sit effectus reprobationis negativæ? Advertes hujusmodi quæstionem posse procedere de permissione peccati non finalis, aut de permissione peccati finalis; sicque de hac duplici permissione duplicem conclusionem resolvemus: Sit igitur:

131. Conclusio prima: Nulla permissio peccati non finalis est effectus reprobationis negativæ. Ita communiter Doctores. Probatur, quia nulla permissio peccati non finalis, sive originalis, sive personalis procedit ex reprobatione negativa, sed ex voluntate permittendi ipsum peccatum non finale; hæc autem voluntas non est reprobatio negativa, alioqui ex illa sequeretur infallibiliter reprobatio positiva, prout supra diximus, quod est falsum, cum Deus multa peccata non finali permitat in electis; atqui ut esset effectus reprobationis negativæ debebat ab illa procedere; omnis enim effectus debet procedere à sua causa; ergo &c.

132. Conclusio secunda: Omnis permissio peccati finalis, sive originalis, sive personalis, prout dicit negationem vocationis congruæ, est effectus reprobationis negativæ. Ita communiter Doctores *P. Soar. lib. 5. de reprob. cap. 7. num. 14.* Probatur, quia talis permissio ut sic oritur ab illa non electione ad gloriam, quæ est reprobatio negativa, ita ut vera sit hæc causalis: *Deus permittit, hunc peccare finaliter, quia non elegit illum ad gloriam*, ut docet *D. Aug. lib. de bono persever. cap. 14.* ubi dicit, non dari reprobo vocationem congruam: *quia non fuit altiori modo à massa perditionis discretus*; sed quæ sic oriuntur habent rationem effectus; ergo permissio illa est effectus illius reprobationis negativæ, eo modo, quo una negatio potest habere causam, & rationem effectus, non per influxum positivum, sed per ejus subtractionem.

133. Dixi prout dicit negationem vocationis congruæ, nam prout dicit concursus positivum, per quem Deus ut causa universalis paratus est concurrere ad actum peccati, si creatura velit illud committere, non potest esse effectus reprobationis negativæ; siquidem ex negatione non sequitur per se aliquid positivum; sicque solum est effectus providentiæ generalis, quam Deus, ut causa prima, & gubernator generalis debet causis secundis.

134. Objicies 1. Illa prima negatio, quæ est reprobatio negativa, non habet rationem intentionis finis, imò potius est negatio ipsius intentionis, ut patet ex dictis; ergo non potest exercere causalitatem respectu secundæ negationis, qualis est permissio peccati finalis, prout dicit negationem vocationis congruæ. Respondeo distinguendo consequens: non potest exercere causalitatem positivam; con-

cedo consequentiam: negativam, & eo modo, quo negatio est causa negationis; nego consequentiam: sic enim eam causalitatem exercere poterit, quando affirmatio est causa affirmationis; nam sicut efficax intentio finis est ratio dandi media efficacia ad ipsum finem assequendum, ita etiam negatio electionis ad finem est suo modo ratio non dandi media efficacia ad ipsum finem.

Objicies 2. Permissio peccati originalis, ut est permissio peccati omnibus communis, est effectus reprobationis negativæ; & tamen in pluribus non conducit ad effectum reprobationis positivæ, quæ est una ex conditionibus supra requisitis ad effectum reprobationis; ergo non solæ permissiones, quæ ita conducunt sunt effectus reprobationis. Respondeo primò, argumentum jam non probare contra conclusionem, ut consideranti patebit. Respondeo secundò negando majorem, nam talis permissio antecedit ipsum peccatum, & peccatum absolutè sumptum antecedit, ut commune, ipsam reprobationem negativam; siquidem hæc fuit facta in eodem signo, quo fuit facta electio prædestinatorum; hæc autem electio fuit post peccatum commune absolutè prævisum, ut supra diximus; sicque post ejus permissionem; ac proinde hæc non potest esse effectus reprobationis negativæ; alioqui prior esset effectus, quàm sit causa. Accedit, quod peccatum ipsum, cum sit commune, & eodem modo in omnibus, non potest esse effectus reprobationis in aliquibus, nempe in reprobis, & non in aliis, nempe in electis, prout supra diximus.

Inferes: Ergo neque in parvulis, qui sine Baptismo decedunt, erit effectus reprobationis negativæ; hoc autem est contra superius dicta; siquidem in illis est permissio peccati finalis; ergo &c. Respondeo concedendo illationem, si sumatur ut est permissio peccati absolutè, & ut communis; aliter tamen, si sumatur ut est permissio peccati persistentis usque ad mortem, seu finalis; nam sicut prout sic, & non ita in illa prima consideratione, est causa reprobationis positivæ; ita etiam prout sic, & non in illa prima consideratione, est effectus reprobationis negativæ; & secundum has diversas considerationes supra locuti sumus *Sell. 5. d. num. 66.*

SECTIO IX.

Utrum permissio peccati sit effectus reprobationis positivæ?

CONCLUSIO sit: Nulla permissio peccati, etiam finalis, & ultimi, est effectus reprobationis positivæ. Ita *P. Soar. hic lib. 5. cap. 7. n. 9. P. Amicus d. 16. sect. 3. num. 61.* & alii communiter. Probatur, quia nullus effectus est naturâ prior suâ causâ; sed omnis permissio peccati est naturâ prior reprobatione positivâ; ergo &c. Probatur minor, quia reprobatio positiva, ut diximus, fuit à Deo facta post præscientiam absolutam peccatorum finalium; ergo ipsa peccata finalia sunt naturâ priora reprobatione positivâ; sed omnis permissio est naturâ prior ipsius peccatis finalibus; siquidem ex permissione sequitur peccatum; ergo omnis permissio est prior naturâ reprobatione positivâ, consequenterque nulla potest esse illius effectus.

Hinc